

ГЛАВА 17.

Едно предприѣтие въ полза на Главка.

Бавни, болезнени и мълчителни минути са трупяхъ на главката на Недя, отъ когато Сосій като надви горката зъ ключи я въ стаята ѝ.

Като са босше на сѣка си стѣпка да не са спие о иткоя клѣтка поставена пакъ отъ безоката, той не смѣяше да я приближи и чакъ като са бѣдна вече день отиде да ѝ запесе кошничката съ дневна ѝ храна и вино, и като извърши тѣзи си обязанности на бързо отиде си и заключи добръ вратата на стаята ѝ! Деньтъ клоунаше вече на вечерь. день жестокъ който отдѣляше Недя отъ сичкия свѣтъ, день въ който са издаваше рѣшеніето противъ Главка, и само Недя можаше, ако бѣ свободна, да го спасе отъ смъртъта. Между туй, когото и да бѣ, даже и споредъ нейното убѣждение, невъзможно побегването ѝ, като мисляше че въ нея лежи спасеніето на Главка, тя са рѣши да не са предава на отчаяніе, ако и утрудена отъ страданія и отъ скърбь. нито да са обезсърчи толкось щото да изгуби сѣка сила ако ѝ са представяше и най малко едно средство за спасеніето на любезниця ѝ!. Навъжкнѣла прочее за да обуздава чувствата си, едва разумъ че тѣ ослабнѣхъ въ страшната борба на душевнытъ ѝ мъки и умно са рѣши да са укрѣпи съ храна и съ вино за да устои ерѣщо сѣкій възможенъ случай или благоверміе.

Планове връху планове тя чертъше на ума си безпрестанно, ното съ часъ са принуждаваше пакъ да ги отхвърли до единъ. Тя не виждаше друга надѣжта освѣнъ Сосія. като единичкого орѣдіе което можеше добръ или злъ да употреби. Поводѣтъ къмъ суевѣрїята за тогози челоузка са основаваше на жедата, на надѣждата за освобожденїето му. Е, благодарѣ на боговетъ! рече тутакси Недя. Немогъ ли да го спечелѣ право чрезъ обаяніето на свободата? не съмъ ли азъ толкось богата щото да заплатѣ искупа му?

И наисгна нѣжнытъ лактъ на Недя бѣхъ укр сены съ гривны които ѝ бѣ подарила Юна, и отъ врата ѝ высѣше още златныйтъ зинджиръ, за който станж (помни безъ сумнѣніе читат. лѣтъ) ревнивата ѝ глѣчка съ Главка и отъ който бѣ са общала, ако и напразно, да са не отдѣли никогн. Тя чякаше прочее да са поевн Сосій и безпокойственіето ѝ бѣ неисказанно, защото часоветъ минавахъ а Сосій не идяше еще. Тя най подиръ не можи да утърпи, о щяше сичкого си тѣло въ огнь и като въздѣхнѣ наченѣ да вика